

Pårørendegruppe
Mette Friis
mette.friis@icloud.com

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00
sim@sim.dk

Sagsnr.
2019 - 6606

Doknr.
157308

Dato
20-11-2019

Kære Mette Friis

Tak for dit brev af 19. september 2019, hvori du på vegne af en pårørendegruppe skriver om de udfordringer, I oplever med at få den tilstrækkelige hjælp og støtte til jeres pårørende, som både har behov for omfattende hjælp og støtte og behov for overvågning.

Indledningsvist beklager jeg det sene svar, og jeg må desværre takke nej til din invitation om et møde, som du sendte med din seneste henvendelse af den 21. oktober, da min kalender desværre ikke tillader det.

Det gør meget stort indtryk på mig at læse om jeres oplevelser.

Jeres fortælling bekræfter mig i, at der er mange mennesker som jer, der venter på, at der kan sikres overvågning som en del af hjælpen efter servicelovens § 95, stk. 3. Og jeg ved, at I pårørende til daglig yder en meget stor indsats for at yde omsorg til jeres familiemedlem.

Regeringen arbejder derfor aktivt på at finde en model for overvågning. Der er flere veje at gå, men særligt vigtigt er det, at vi i en konkret model får tilgodeset unge mennesker med omfattende funktionsned sættelser og deres hårdt prøvede forældre.

Det skal ikke være en kamp at få den hjælp og støtte, som ens barn, søskende eller nære pårørende har behov for. Jeg vil arbejde målrettet for at styrke retssikkerheden, så mennesker med behov for hjælp og støtte får gode og rigtige afgørelser uden først at skulle slås med systemet i årevis.

Et vigtigt skridt hen imod bedre retssikkerhed for borgere med funktionsned sættelser er at forbedre kommunernes mulighed for at prioritere området. Det arbejde har regeringen startet med økonomiaftalen, hvor der er afsat 2,2 mia. kr. til en genopretning af velfærden næste år.

Men jeg må også understrege, at kommunerne, uanset deres økonomi, er forpligtede til at sikre, at den enkelte borger får den hjælp og støtte, der ud fra en konkret og individuel vurdering modsvarer borgerens hjælpebehov. De kommunalt fastsatte kvalitetsstandarder er alene vejledende, og de må aldrig træde i stedet for den konkrete og individuelle vurdering, som kommunen altid skal foretage ved tildeling af hjælp og støtte til den enkelte.

Kommunerne er forpligtet til at behandle spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning, herunder rådgivning og vejledning. Kommunen skal også være opmærksom på, om der kan søges om hjælp hos en anden myndighed eller efter anden lovgivning.

Jeg vil ligeledes gøre opmærksom på, at kommunerne i deres behandling af ansøgninger om hjælp til borgere over 18 år skal tage højde for de forskellige formål, der er med servicelovens voksenbestemmelser, herunder at forbedre den enkeltes sociale og personlige funktion og at fremme borgerens inklusion i samfundet.

Disse forpligtelser gælder også, når kommunerne træffer afgørelse om hjælp efter servicelovens §§ 95 og 96. Kommunen skal som grundlag for afgørelser om hjælp efter servicelovens §§ 95 og 96 tage afsæt i servicelovens krav om, at formålet med kontant tilskud til ansættelse af hjælpere og BPA er at tilbyde borgeren en fleksibel ordning, der tager udgangspunkt i borgerens selvbestemmelse, så borgeren kan fastholde eller opbygge et selvstændigt liv. Og kommunen skal udmåle hjælpen, så det er muligt for borgeren at ansætte de nødvendige hjælpere. I skriver også, at kommunerne ofte ikke følger Ankestyrelsens henstilling. I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at hvis Ankestyrelsen træffer en bindende afgørelse over for en kommune, er kommunen forpligtet til at følge Ankestyrelsens afgørelse. Jeg kan samtidig oplyse, at Ankestyrelsen i kraft af sine beføjelser som kommunal tilsynsmyndighed har mulighed for at gennemtvinge, at en kommune efterlever en bindende afgørelse fra en klagemyndighed – om nødvendigt med tvangsbøder over for de ansvarlige kommunalbestyrelsesmedlemmer. Og selvom det er beklageligt, at det kan være nødvendigt at klage for at få den tilstrækkelige hjælp og støtte, kan jeg kun opfordre til, at man klager til Ankestyrelsen, hvis man ikke mener, at kommunen har truffet en korrekt afgørelse.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige tak for, at I gør opmærksom på de problemer, som I oplever. Input fra pårørendegrupper som jeres er helt nødvendigt for god politikudvikling på socialområdet.

Med venlig hilsen
Astrid Krag